

сви мандати припали листи А која је добила највећи број гласова. На овом примеру ради лакшег рачунања број добијених гласова (када се подели са количником) даје целе мандате, што у пракси није случај, јер рецимо код листе А је могло да буде 252.000 гласова, листе Б 201.000 или листе В 50.500 гласова и сл. Зато, иако правичан и школски гледано, математички тачан, и овај систем није најидеалнији јер се дешава да се његовом применом не могу расподелити сви мандати као и да се на листама појави остатак гласова који није довољан за освајање још једног мандата. За Слободана Јовановића је очигледно да ти преостали мандати не могу да се расподеле по изборном количнику, већ по остатку гласова и од могућих решења он сматра да је најправичније оно које те нерасподељене мандате дели по начелу највећег остатка. У случају да преостане један мандат, он би се доделио листи са највећим остатком гласова, а уколико би преостало више мандата, онда би се они расподелили на листе сразмерно остатку гласова, односно у крајњој линији у сразмери са освојеним гласовима.

Д'Онтов систем (систем највећег количника) је данас прилично распрострањен и примењује се у великом броју изборних система – па и код нас, а добио је име по белгијском математичару Д'Онту који га је открио и под чијим именом је први пут примењен у Белгији 1899. године. Он је успешнији у израчунавању изборног количника јер отклања слабости начела највећег остатка које је примењено (у претходном систему) у израчунавању и додели представничких мандата. По овом систему се израчунава, утврђује колико је ко добио мандата тако што се прво утврђује колико је која листа добила гласова па се тај број гласова сваке листе дели са 1, 2, 3... итд. све до броја представника који се бира у изборној јединици. Добијени количници се сређују по величини па се издваја онолико највећих количника колико се у изборној јединици бира представника. Последњи од тих највећих количника је заједнички делитељ (по њему се назива и системом најмањег заједничког делитеља) и према њему се и расподељују мандати тако што свака листа добија онолико посланичких места колико се пута тај заједнички делитељ садржи у броју њених гласова. Иако је Д'Онтов систем отклонио слабости изборног количника, није до краја решио проблем преосталих гласова који нису узети у обзир при расподели мандата. То је имао да реши тзв. Баденски систем који је примењен у Уставу Бадена 1919. године и то тако да се и сви остаци гласова употребе при расподели посланичких мандата. Баденски систем је установио аутоматски модел расподеле мандата и по њему свака странка истиче две врсте кандидатских листа: посебне за сваку изборну